

”Jeg står i takknemlighetsgjeld til Dan Brown”

Andrea Ermini, som er 28 år gammel, arbeider i Firenze i Italia. For et år siden leste han Da Vinci-koden og ble forbauset over romanens bilde av Opus Dei. Han forsket... og i dag er han medlem i denne katolske institusjonen. ”Takket være Dan Brown oppdaget jeg troens skjønnhet,” sier han.

01.06.2006

Andrea Ermini arbeider i Human Resources-avdelingen i en bedrift i Firenze.

”*Da Vinci-koden* gjorde meg nysgjerrig på hva som lå bak det merkelige bildet man skapte av Opus Dei, en institusjon som er en del av Den katolske kirke. Jeg syntes det virket mistenkelig og bestemte meg for å undersøke saken selv,” forteller han.

Hvordan oppdaget du Opus Dei?

Andrea: Det skjedde for et og et halvt år siden. Da jeg hadde lest *Da Vinci-koden* ble jeg forbauset over at noen kritikere kunne si at Opus Dei var ”en merkelig katolsk organisasjon” der man benyttet seg av ”hjernevask” for å verve medlemmer og at de drev med hemmeligholdelse og masochisme. Alt dette virket svært tvilsomt, og jeg bestemte meg for å undersøke saken selv. Det virket absurd at Den katolske kirke skulle

tillate en slik institusjon innen sin organisasjon.

Jeg begynte å studere det hele på den aller enkleste måte, ved å søke på nettet gjennom Google. Straks kom jeg til verkets hjemmeside. Siden, og da med nysgjerrighet, kjøpte jeg ”Veien”, den hellige Josemarías bok som inneholder åndelige refleksjoner og leste hele boken på en gang.

Hva særpreget ditt kristne liv på dette tidspunkt?

Andrea: Jeg gikk til messe to ganger i året, til jul og påske. Selv om jeg ikke praktiserte min religion så mye, hadde jeg et svært positivt bilde av paven og Den katolske kirke i det store og hele.

Og hva skjedde så?

Andrea: Den nysgjerrighet jeg hadde til å begynne med ble forvandlet til en dypere vei til konversjon. Den

gang så jeg ennå på troen som noe gammeldags som ikke hadde noen plass i mitt liv, noe som passet for eldre damer som kunne tilbringe hele dagen med å be rosenkransen.

Imidlertid likte jeg uttrykket ”å helliggjøre arbeidet og hverdagslivet” og det grep meg dypt. Dessuten hjalp den direkte stilen i ”Veien” meg, der det virker som om den hellige Josemaría snakker direkte til en og den hjalp meg til å tenke selv.

Gjennom internett fikk jeg vite at Opus Dei hadde prosjekter gjennom ELIS i Roma og IESE i Barcelona. Ideen om at det gikk an å forene den kristne ånd med undervisning på en handelsskole og med en enklere håndverksutdanning virket svært interessant.

Tilslutt bestemte jeg meg for å sende en e-post til Opus Deis hjemmeside og be om en direkte kontakt. De ga

meg adressen til et senter – det var ”L’Accademia dei Ponti” i Firenze – og da begynte jeg å få åndelig veiledning av en prest og ble kjent med andre personer innen Opus Dei.

Hvordan gikk det videre?

Andrea: Jeg begynte å be mer regelmessig og delta i forskjellige møter som Opus Dei organiserte og som skulle gi undervisning i den kristne tro. Jeg deltok på retrett en gang i måneden og på et ukentlig foredrag om et emne innen troen eller om en dyd. 1. november 2005 ble jeg utnevnt til medarbeider og 13. mai ble jeg medlem i verket.

Den mest radikale forandringen kom da jeg oppdaget at det var bra å dyrke ”ens åndelige liv” og at jeg kunne gjøre det bevisst på at Gud alltid var meg nær. I lang tid har jeg gått til messe hver dag og bedt rosenkransen. Dette gjør at jeg kan

”følge kompassnålen” og bevare gleden i hele arbeidstiden min.

Vel, hva synes du egentlig om *Da Vinci-koden*?

Andrea: Hadde det ikke vært for Dan Brown ville jeg ikke ha oppdaget troens skjønnhet og mitt kall.

Kanskje Herren ville ha brukt andre veier, men for meg begynte det med en gåte, en mørk og merkverdig beskrivelse av Den katolske kirke. Jeg står utvilsomt i stor takknemlighetsgjeld til Dan Brown. Og kanskje er jeg ikke den eneste...

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
<https://opusdei.org/nb-no/article/jeg-star-i-takknemlighetsgjeld-til-dan-brown/> (18.03.2026)